

5

Az Országos Gyilkossági Bizottság

JÚNIUS ELSŐ HETE volt. Stockholmban az emberek hetek óta túl korán ébredtek. A nap fél négykor kelt, szinte egész éjjel nappali fény világította be a várost. A nyár eleje szokatlanul meleg volt. A meggyfák és az orgonabokrok egyszerre borultak virágba. Sűrű virágfürtök árasztották illatukat a Kronoberg parkból egészen az Országos Rendőrkapitányság bejáratáig.

Az Országos Bűnüldözés Svédország egyetlen olyan operatív rendőrségi szervezete volt, amely a súlyos bűncselekmények ellen vette fel a harcot országos és nemzetközi szinten.

Az Országos Bűnüldözés parancsnoka, Carlos Eliasson, a nyolcadik emeleten állt a csaknem padlóig érő ablaknál, és a Kronoberg park meredek lejtőit nézte. Fogott egy telefont, felhívta Jooná Linna számát, hallotta, hogy megint a hangposta jelentkezik be, kinyomta a hívást, letette a telefont az íróasztalra, és az órájára nézett.

Petter Näslund lépett be a szobába, óvatosan megköszönte a torkát, megállt, és rátámaszkodott egy „Védünk, támadunk, embert fogunk” feliratú transzparensre.

A szomszédos szobából átszűrődött egy telefonbeszélgetés, amiben letartóztatási parancsokról és a schengeni információs rendszerről esett szó.

– Pollock mindjárt itt van az embereivel – mondta Petter.

– Ismerem az órát – felelte Carlos barátságosan.

– A szendvicsek mindenesetre készen vannak – mondta Petter.

Carlos elfojtott egy mosolyt, és megkérdezte:

– Hallottad, hogy bővítésre készülnek?

Petter elpirult, leszegte a tekintetét, majd összeszedte magát, és felnézett.

– Én... Szerinted van ember, aki jobban illene a Gyilkossági Bizottságba? – kérdezte.

Az Országos Gyilkossági Bizottság hat szakértőből állt, akik egész Svédországban segítették a gyilkossági nyomozásokat. Az Országos Gyilkossági Bizottság nagyon módszeresen dolgozott, feladatukat az SBK rövidítés foglalta össze: Súlyos Bűncselekmények Kivizsgálása.

Az Országos Gyilkossági Bizottság állandó tagjai rendkívül túlterheltek voltak. Olyan nagy volt az igény a munkájukra, hogy szinte soha nem jutott idejük összegyűlni a kapitányságon.

Miután Petter Näslund elhagyta a szobát, Carlos leült a székébe, és a kínai paradicsomhalait nézegette az akváriumban. Abban a pillanatban, hogy a haltápos dobozért nyúlt, megszólalt a telefonja.

– Tessék – szólt bele.

– Útban vannak felfelé – mondta Magnus a recepcióról.

– Kösz.

Carlos tett egy utolsó kísérletet, hogy elérje Jooná Linnát, majd felállt a székből, egy pillantást vetett magára a tükörben, és elhagyta a szobát. Ahogy kilépett a folyosóra, csilingelés hallatszott, és a liftajtók hangtalanul szétnyíltak. Amikor megpillantotta az Országos Gyilkossági Bizottság tagjait, egy emlékkép villant fel a fejében. Néhány éve pár kollégájával elmentek egy Rolling Stones koncertre. A színpadra kilépő együttes leginkább ellazult üzletemberek csoportjára emlékeztetett. Akárcsak az Országos Gyilkossági Bizottság, ők is sötét öltönyt és nyakkendőt viseltek.

Elsőként Nathan Pollock lépett ki a liftből, aki lófarokban hordta ősz haját, őt Erik Eriksson követte a gyémánt díszítésű szemüvegében, ami miatt a csoporton belül Eltonnak hívták, majd Niklas Dent bukkant fel az oldalán P. G. Bondessonnal,

és legvégül a bűnügyi technikus, a görnyedt Tommy Kofoed jött leszegett fejjel, duzzogva.

Carlos bevezette őket a tárgyalóterembe. Az operatív vezető, Benny Rubin már várt rájuk, a kerek asztalnál ült, előtte egy csésze feketekávé. Tommy Kofoed vett egy almát a gyümölcsös kosárból, és zajos harapásokkal enni kezdett. Nathan Pollock mosolyogva ránézett, majd megcsóválta a fejét, amitől Tommy összeresztett.

– Üdvözlét mindenkinek – fogott bele Carlos. – Örülök, hogy el tudtatok jönni, mert van néhány fontos megbeszél-nivalónk.

– Jooná Linnának nem kéne itt lennie? – kérdezte Tommy Kofoed.

– De – felelte Carlos elnyújtva a szót.

– Azt teszi, ami tetszik neki – magyarázta fakó hangon Pollock.

– Hiszen Jooná oldotta meg a tumbai gyilkosságokat nemrégiben – mondta Tommy Kofoed. – Mindig ez jár a fejemben, mérget vett volna rá... tudta, milyen sorrendben követték el a gyilkosságokat.

– Ami minden szaros logikának ellentmondott – mosolygott Elton.

– Nálam senki nem tud többet a helyszínelésről – tette hozzá Tommy Kofoed. – De Jooná csak bement, ránézett a vérnyomokra, fel nem foghatom...

– Egészen látta a dolgot – mondta Nathan Pollock. – Az erőszak mértékét, a küzdelmet, a stresszt, és hogy mennyire tűntek fáradtnak a léptek a sorházban az öltözőhöz képest.

– Még mindig képtelen vagyok elhinni – dünnyögte Tommy Kofoed.

Carlos megköszönte a torkát, és belepillantott a nem hivatalos napirendbe.

– Reggel jelentkezett a vízi rendőrség – mondta. – Halott nőt talált egy halász.

– A hálójában?

– Nem, látott egy nagy sporthajót, amit az áramlat sodort Dalarönél, kievezett, felment a fedélzetre, és a nőt az orrkabinban találta az ágyon ülve.

– Ez aligha tartozik a bizottságra – mondta mosolyogva Petter Näslund.

– Meggyilkolták? – kérdezte Nathan Pollock.

– Feltehetően öngyilkosság – vágta rá Petter.

– Nem sürgős – mondta Carlos, és vett egy kis kuglófot. – Csak meg akartam említeni.

– Egyéb? – kérdezte Tommy Kofoed morózusan.

– Megkerestek minket a Västra Götaland-i rendőrségtől – mondta Carlos. – Van egy írásos felkérés az asztalomon.

– Én nem tudom vállalni – mondta Pollock.

– Mind el vagytok havazva, tudom jól – mondta Carlos, és lassan lesöpögte a morzsákat az asztalról. Talán közelít-sünk máshonnan, és beszéljünk a... a bizottsági felvételtől.

Benny Rubin körbejárta metsző tekintetét, majd elmagyarázta, hogy a vezetés elismeri a nagy leterheltségüket, és ezért első intézkedésként erőforrásokat különítettek el, hogy a bizottságot kibővíthessék egy állandó taggal.

– Várjuk a hozzászólásokat – mondta Carlos.

– Örülnék, ha Jooná is itt lenne – mondta Tommy Kofoed, miközben az asztal fölé hajolva válogatni kezdett a csomagolt szendvicsek között.

– Egyáltalán nem biztos, hogy eljön – mondta Carlos.

– Akkor előbb falatozhatunk kicsit – mondta Erik Eriksson, és megigazította csillogó szemüvegét.

Tommy Kofoed lehajtogatta a celofánt egy lazacos szendvicről, kipiszkálta a kapordarabkákat, rányomott egy kis citromot, majd kigörgette az evőeszközöket a szalvétából.

Egyszer csak kinyílt a nagy tárgyalóterem ajtaja, és Jooná Linna lépett be rajta, szőke haja az égne állt.

– *Syö tilli, pojat* – mondta mosolyogva finnül.

– Így van – nevetett Nathan Pollock. – Egyétek meg a kaprot, fiúk.

Nathan és Joona vidáman egymás szemébe néztek. Tommy Kofoed elpirult, és mosolyogva megrázta a fejét.

– *Tilli* – ismételte Nathan, majd kacagni kezdett, amikor Joona visszadugdosta a kaprot Tommy Kofoed szendvicsebe.

– Folytathatnánk az értekezletet? – kérdezte Petter.

Joona kezét fogott Nathan Pollockkal, majd egy üres székhez lépett, sötét zakóját a háttámlára akasztotta, és leült.

– Elnézést kérek – mondta Joona halkán.

– Örülünk, hogy eljöttél – mondta Carlos.

– Köszönöm.

– Épp a tagfelvételtől kezdtünk beszélni – magyarázta Carlos. – Szerintem... szerintem átadom a szót Nathannak – tette hozzá.

– Jó, hogyne, nemcsak a magam nevében beszélek – kezdte Nathan Pollock. Hanem... mind egyetértünk, és reméljük, csatlakozol hozzánk, Joona.

Teljes csend ereszkedett a szobára. Niklas Dent és Erik Eriksson bólintott. Petter Näslundnak csak a sötét árnyvonal látszott az ellenfényben.

– Nagyon szeretnénk – mondta Tommy Kofoed.

– Méltányolom az ajánlatot – felelte Joona, és ujjával beletúrt a sűrű hajába. – Hiszen nagyon jól végzitek a dolgokat, ezt már bizonyítottátok, és értékelem a munkátokat...

Az asztalt nézve mosolyogtak.

– De a magam részéről... én nem tudok az SBK módszertana szerint dolgozni – magyarázta.

– Tudjuk, ezt felfogtuk – vágta rá Kofoed. – Kissé merev, de hasznos tud lenni, már kiderült, hogy...

Elhallgatott.

– Mégis meg akartuk kérdezni – mondta Nathan Pollock.

– Szerintem nem nekem való – felelte Joona.

Leszegték a tekintetüket, valaki bólintott, és Joona elnézést kért, amikor megszólalt a telefonja. Felállt az asztaltól, és kiment a szobából. Pár perc múlva visszajött, és levette a zakóját a székről.

– Sajnálom – mondta. – Szívesen részt vettem volna ezen az értekezleten, de...

– Történt valami komoly? – kérdezte Carlos.

– John Bengtsson hívott a közrendvédelemről – mondta Joona. – Az imént találta meg Carl Palmcronát.

– Megtalálta? – kérdezte Carlos.

– Felakasztva – felelte Joona.

Szimmetrikus arca elkomolyodott, a szeme szürke üvegként csillogott.

– Ki az a Palmcrona? – kérdezte Nathan Pollock. – Nem tudom elhelyezni a nevet.

– Az STF igazgatója – felelte Tommy Kofoed gyorsan. – Ő dönt a svéd fegyverexportról.

– Az STF-nél nem esik minden poszt nemzetbiztonsági átvilágítás alá? – kérdezte Carlos.

– De – felelte Kofoed.

– Akkor nyilván a nemzetbiztonságiaktól rá fog nézni valaki.

– De most ígértem meg John Bengtssonnak, hogy odamegyek – válaszolta Joona. – Valami nem stimmelt a helyszínen.

– Mi? – kérdezte Carlos.

– Az... Nem, előbb a saját szememmel kell látnom.

– Izgalmasnak hangzik – mondja Tommy Kofoed. – Jöhetnek én is?

– Ha akarsz – felelte Joona.

– Akkor én is jövök – mondta gyorsan Pollock.

Carlos megpróbált rámutatni, hogy éppen értekezlet zajlik, de belátta, nincs sok értelme. Joona két társával együtt elhagyta a napfényben úszó tárgyalótermet, és kilépett a hűs folyosóra.

6

A halál módja

HÚSZ PERCCEL KÉSŐBB Joona Linna bűnügyi felügyelő leparkolta fekete Volvóját a Strandvägen. Mögötte egy ezüstszürke Lincoln Towncar állt meg. Joona kiszállt az autóból, és bevárta a két kollégát az OGYB-ből. Együtt fordultak be a sarkon, és léptek be a Grevgata 2. kapuján.

A legfelső emelet felé tartó zörgő, öreg liftben Tommy Kofoed kérdéseket tett fel a megszokott mogorvasággal a hangjában, amit Joona olyan régóta ismert.

– Az STF jelentette, hogy Carl Palmcrona eltűnt – mesélte Joona. – Családja nincs, és a kollegák közül senki nem ismeri magánemberként. De amikor nem jelent meg a munkahelyén, a Közrendvédelmi Osztály utasítást kapott, hogy küldjenek ki valakit a lakására. John Bengtsson odament, megtalálta Palmcronát felakasztva az egyik szobában, és felhívott engem. Azt mondta, gyanúja szerint bűncselekmény történt, és szerette volna, ha azonnal idejövök.

Nathan Pollock arca elkomolyodott:

– Miért gyanít bűncselekményt?

A lift megállt, és Joona elhúzta a liftajtót. John Bengtsson az ajtóban állt, Palmcrona lakása előtt. A rendőr zsebre vágott egy noteszt, és Joona kezét fogott vele.

– Ők itt Tommy Kofoed és Nathan Pollock az OGYB-től – mondta Joona.

Némán üdvözölték egymást.

– Az ajtó nem volt bezárva, amikor megérkeztem – mesélte John. – Zenét hallottam, és megtaláltam Palmcronát felakasztva az egyik nagyszobában. Az évek során elég sok

ürgét akasztottam le, de ezúttal, szóval... aligha lehet szó öngyilkosságról, ha figyelembe vesszük Palmcrona társadalmi pozícióját...

– Jó, hogy hívtál – mondta Joona.

– Megvizsgálta a halottat? – kérdezte Tommy Kofoed szigorúan.

– Be sem mentem a szobába – felelte John.

– Remek – dűnnyögte Kofoed, és John Bengtssonal elkezdte lerakosgatni a lépőkorongokat.

Kis idő múltán Joona és Nathan Pollock már bemehetett az előszobába. John Bengtsson egy kék dívány mellett várakozott. A résnyire nyitott szárnyas ajtóra mutatott, mely mögött egy világos szoba látszott. Joona a lépőkorongokon lépdelt, és mindkét szárnyat meglökve szélesre tárta az ajtót.

Meleg napfény áradt be a magas ablakok során. Carl Palmcrona a tágas szoba közepén lógott. Világos öltöny, nyári kabát és könnyű cipő volt rajta. Legyek mászkáltak fehér arcán, a szeme és a szája sarka körül parányi sárga petéket raktak le, és zümmögve körbepépték a húgytócsát és a földön fekvő lapos táskát. A vékony szárítókötél mélyen belevágott Palmcrona nyakába, valamennyi vér kiszivárgott a sötétvörös vátjából, és lecsorgott az ingmelle alá.

– Kivégezték – állapította meg Tommy Kofoed, és felhúzott egy pár védőkesztyűt.

Hangján érződött, hogy elszállt a haragja, arcán nyugodt mosollyal letérdelt, és fotózni kezdte a lógó testet.

– Feltehetően sérüléseket fogunk találni a gerinc nyaki részén – mondta mutogatva Pollock.

Joona felnézett a plafonra, majd le a földre.

– Azaz valamit demonstrálni akartak – folytatta Kofoed lelkesen, és rávillantotta a fényképezőgépet a hullára. – Már-mint a gyilkos meg sem próbálta leplezni a bűncselekményt, ellenkezőleg, mondani akart valamit.

– Igen, szerintem is – helyeselt John Bengtsson buzgón. – Üres a szoba, nincs szék vagy létra, amire felmászatott volna.

– Vagyis mi az üzenet? – folytatta Tommy Kofoed, leeresztette a fényképezőgépet, és hunyorítva vizsgálta a tetemet. – Az akasztás az árulással társítható, Iskarióti Judás, aki...

– Várjunk csak! – szakította félbe halkán Joona, majd kezével furcsa, körkörös mozdulatokat tett a padló fölött.

– Mi az? – kérdezte Pollock.

– Szerintem öngyilkosság történt – mondta Joona.

– Tipikus öngyilkosság – mondta Tommy Kofoed, és harsányan felnevetett. – Verdesett a karjával, és felrepült...

– A táska – tette hozzá Joona. – Ha élére állítja a táskát, eléri a hurkot.

– De a plafont nem – mondott ellen Pollock.

– A kötelet korábban is rögzíthette.

– Valóban, de szerintem tévedsz.

Joona a vállát vonogatva motyogott:

– Ha figyelembe vesszük a zenét és a csomókat...

– Ne nézzük meg a táskát? – kérdezte Pollock elszántan.

– Előbb nyomot kell vennem – mondta Kofoed.

Csendben figyelték, ahogy a görnyedt, alacsony Tommy Kofoed előremászott, és kigörgetett a földre egy vékony zselatinréteggel fedett fóliát, majd óvatosan elterítette egy gumihengerrel.

– Elő tudnál venni két biotasakot és egy nagyobb csomagolópapírt? – kérdezte, és a táskájára mutatott, amiben a felszerelését tartotta.

– Hullámpapírt? – kérdezte Pollock.

– Igen, kösz – felelte Kofoed és elkapta a biotasakokat, amiket Pollock ívesen odahajított neki.

Rögzítette a biológiai nyomokat a földön, majd beintette Nathan Pollockot a szobába.

– Cipőnyomokat fogsz találni a táska távoli szélén – mondta Joona. – Hátrafelé dőlt el, és a test rézsútosan himbálózott.

Nathan Pollock nem mondott semmit, csak odament a bőrtáskához, és letérdelt. Ezüstsínű lófarka a zakója vállára

hullott, amikor előrehajolt, és élére állította a táskát. Egyértelmű, világosszürke cipőnyomok látszottak a fekete bőrön.

– Na, mit mondtam? – kérdezte Joona.

– A francba – mondta Tommy Kofoed lenyűgözve, és megfáradt arcával mosolyogva Joonára nézett.

– Öngyilkosság – dűnnyögte Pollock.

– Legalábbis tisztán technikai értelemben – monda Joona. Körbeállták a lógó tetemet.

– Mivel is van dolgunk tulajdonképpen? – kérdezte Kofoed még mindig mosolyogva. – Valaki, aki harcászati eszközök kiviteléről dönt, végez magával.

– Nem a mi asztalunk – sóhajtott Pollock.

Tommy Kofoed lehúzta a kesztyűjét, és az akasztott férfi felé intett.

– Joona? Mit is akartál a csomókkal meg a zenével? – kérdezte.

– Az ott egy lengőhurok – mondta Joona, és a csomóra mutatott a lámpakampón. – Kénytelen vagyok összefüggésbe hozni azzal, hogy Palmcrona éveket töltött a tengerészetenél.

– És a zene?

Joona nem felelt, tűnődve Kofoedre nézett.

– Te magad mit gondolsz a zenéről? – kérdezte.

– Nem tudom, szonáta hegedűre – mondta Kofoed. – Tizenkilencedik század eleje, esetleg...

Elhallgatott, amikor megszólalt a csengő. A négy férfi egymásra nézett. Joona elindult az előszoba felé, a többiek követték, de megálltak a nappaliban, hogy ne látszódnak a lépcsőházból.

Joona átvágott az előszobán, és elindult az ajtó felé, majd megtorpant, azt latolgatta, használja-e a kukucskaót, de végül letett róla. Amikor lenyomta a kilincset, érezte a kulcslyukon beáramló levegőt. A súlyos ajtó kitárult. A pihenőben sötét volt. Az időzített világítás elaludt, és a lépcsőház téglavörös üvegén át csak gyéren szűrődött be a fény. Joona furcsa hangot hallott, mintha valaki a közvetlen közelében vett

volna mély levegőt. Egy rejtőzködő ember elfojtott, már-már nehéz légzése. Jooná keze elindult a pisztolya felé, amikor óvatosan benézett a nyitott ajtó mögé. A zsanérok mellett résen kiszűrődő fénycsíkban magas nő állt. Úgy hatvanöt éves lehetett. Teljesen mozdulatlan volt. Az arcán nagy, bőrszínű ragtapasz. Ősz haját rövid, kislányos bubifrizurában hordta. A mosoly legcsekélyebb jele nélkül egyenesen Jooná szemébe nézett.

– Leszedték? – kérdezte.

7

Segítőkész emberek

JOONÁ AZT HITTE, időben odaér még az egy órára szervezett találkozóra, az OGYB ülésére.

Szeretett volna együtt ebédelni Disával a djurgårdeni Rosendals kertben. Korán érkezett, és a napfényben sütkérezve figyelte a kis lugasban megrekedt párát. Aztán meglátta Disát, aki vászontáskájával a vállán közeledett felé. Arca keskeny volt és intelligens, telis-tele nyári szeplővel. Haja, amit amúgy mindig két laza copfba fogott össze, most a vállára omlott. Kicsinosította magát, apró virágos ruhát vett fel, és hozzá nyárias, éksarkú szandált.

Óvatosan átölelték egymást.

– Szia – mondta Jooná. – De szép vagy!

– Te is – mondta Disa.

Szedtek ennivalót a büféasztalról, és leültek a teraszon. Jooná észrevette, hogy Disa kilakozta a körmét. Disa vezető régészként dolgozott, és többnyire tövig vágott, földes körmökkel mászkált. Jooná tekintete Disa kezéről a gyümölcsösre siklott.

Disa nekilátott az ebédnek, és teli szájjal beszélt:

– Krisztina királynő kapott ajándékba egy leopárdot a kurföldi hercegtől. Itt tartotta, a Djurgårdenen.

– Nem is tudtam – mondta nyugodtan Jooná.

– olvastam a kastély könyvelésében, hogy a kincstár negyven ezüstitallért fizetett temetkezési segélyként egy szobalányért, akit széttépett a leopárd.

Hátradólt, és kezébe vette a poharát.